

prima instanță: D. Chistol
instanța de apel: D. Manole, S. Arnăut, E. Fistican

dosarul nr. 3ra-1377/15

Î N C H E I E R E

28 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Valentina Clevadî
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Cucu Valeriu, reprezentat de avocatul Rusu Victor,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Cucu Valeriu împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de concediere și restabilirea în funcție,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de către Cucu Valeriu și menținută hotărâre Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 16 ianuarie 2015, prin care acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă tardiv,

c o n s t a t ă :

La 01 august 2012, Cucu Valeriu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerul Afacerilor Interne al RM cu privire la anularea ordinului de concediere și restabilirea în funcție.

În motivare acțiunii a indicat că la data de 03 iulie 2012, i-a devenit cunoscut ordinul Comisariatului de Poliție Anenii Noi nr.43 ef. din 13 septembrie 2004, privind concedierea sa din funcția de inspector al Biroului poliției rutiere a CPR Anenii.

Consideră că ordinul de concediere este ilegal și urmează a fi anulat cu restabilirea sa în funcție.

Astfel, susține că potrivit prevederilor art. 206 din Codul muncii, concedierea reprezintă o sancțiune disciplinară, iar în corespundere cu prevederile art. 207 Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică de organul căruia i se atribuie dreptul de angajare, respectiv, consideră că aplicarea sancțiunii sub formă de concediere din organele afacerilor interne putea fi realizată doar de către Ministrul Afacerilor Interne al RM și nicidecum de către Comisarul Comisariatului raional de poliție Anenii Noi.

Menționează că conform prevederilor art. 210 din Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică prin ordin, în care se indică în mod obligatoriu temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii care în temeiul art. 209 din Codul muncii se aplică,

de regulă, imediat după constatarea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de o lună din ziua constatării ei.

Sustine că sancțiunea disciplinară nu poate fi aplicată după expirarea a 6 luni din ziua comiterii abaterii disciplinare, iar potrivit art. 210 alin.(2) din Codul muncii, ordinul de sancționare se comunică salariatului, sub semnătură, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data emiterii, iar în cazul în care acesta activează într-o subdiviziune interioară a unității aflate în altă localitate - în termen de cel mult 15 zile lucrătoare și produce efecte de la data comunicării.

Consideră că ordinul de concediere nr.43 ef. din 13 septembrie 2004, este unul ilegal și urmează a fi anulat.

Solicită anularea ordinului Comisariatului de Poliție Anenii Noi nr. 43 ef. din 13 septembrie 2004 și restabilirea sa în funcția de inspector al Biroului poliției rutiere a Comisariatului de Poliție Anenii Noi.

La 31 mai 2015, Cucu Valeriu a depus o cerere de modificare a cerințelor împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al RM cu privire la anularea ordinului de concediere și restabilirea în funcție.

În argumentarea cererii a invocat motive similare celor invocate în cererea inițială.

Solicită anularea ordinului nr. 43 ef. din 13 septembrie 2004 emis de comisarul interimar al Comisariatului de Poliție Anenii Noi, locotenent-colonel de poliție d-ul Ranga și restabilirea sa în serviciu în organele afacerilor interne în funcția de inspector al Biroului poliției rutiere al Comisariatului de poliție Anenii Noi sau într-o altă funcție analogică în cadrul Inspectoratului General de Poliție.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 16 ianuarie 2015, acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă tardiv.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 iunie 2015, a fost respins apelul declarat de către Cucu Valeriu și menținută hotărâre primei instanțe.

În motivarea deciziei instanța de apel a invocat prevederile art. 14, art. 17 al Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, care reglementează aspecte ce țin de cererea prealabilă și termenele de adresare în instanța de contencios administrativ și care indică că cererea prin care sa solicitat anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel.

Astfel, cu referire la normele citate și în coraport cu materialele pricinii, instanța de apel a reținut temeinicia concluzilor primei instanțe cu referire la faptul că Cucu Valeriu deținând funcția de inspector al poliției rutiere a CPR Anenii Noi, începând cu data de 14 septembrie 2004 nu s-a prezentat la serviciu și nici în concediu medical și o perioadă de 8 ani de zile nu și-a exercitat obligațiunile de serviciu, respectiv, a cunoscut despre ordinul de concediere.

La 21 august 2015, Cucu Valeriu, reprezentat de avocatul Rusu Victor, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe și remisă pricina spre rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând că la emiterea deciziei instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a aplicat o lege care nu trebuia aplicată.

Astfel, susține că în cadrul examinării cauzei instanța de apel nu s-a pronunțat asupra faptului concedierii cu încălcarea prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul muncii, care indică că sancțiunea disciplinară se aplică de organul căruia i se atribuie dreptul de angajare la salariatului.

Or, concedierea urma să fie efectuată de către organul care l-a numit în funcție – Ministerul Afacerilor Interne al RM însă, ordinul de concediere a fost emis de comisarului interimar al Comisariatului de poliție Anenii Noi, care nu avea împuterniciri legale de a emite un asemenea ordin.

Mai mult decât ordinul de concediere a fost emis cu încălcarea prevederilor art. 209 din Codul muncii, sancțiunea fiind aplicată peste termenul de o lună de la constatarea comiterii faptei și peste termenul de 6 luni de când s-a emis actul care confirmă comiterea acesteia.

Totodată, cu referire la prevederile art. 210 alin. (1) din Codul muncii, indică că în conținutul ordinului de concediere nu sunt indicate motivele concedierii, și se menționează doar că concedierea este efectuată în baza hotărârii judecătorești, care nu prevede nici o interdicție în privința sa de a ocupa funcția de colaborator al poliției, respectiv, ordinul de concediere nr. 43 ef. din 13 septembrie 2004, nu întrunește condițiile de formă cerute de legislația muncii în vigoare.

Consideră că instanța de apel eronat a apreciat ca declarative argumentele cu privire la faptul că ordinul nr. 43 ef. din 13 septembrie 2004, nu i-a fost adus la cunoștință, sau concluziile instanței în acest sens contravin Raportului de expertiză nr.1411 din 11 august 2014, Seria BB 009676, efectuat de către Centrul National de Expertize Judiciare de pe lângă Ministerul Justiției al RM, prin care s-a constatat că semnătura persoanei căreia i s-a înmănat documentul, a fost executată de o altă persoană decât Cucu Valeriu, prin procedeul de imitare a semnăturii.

Prin urmare ordinul de concediere personal nu i-a fost adus la cunoștință și nu putea cunoaște despre existența acestuia.

Sunt eronate și concluziile instanțelor ierarhic inferioare cu privire la depunerea cererii de chemare în judecată cu omiterea termenului de prescripție, or, s-a adresat în instanța de contencios administrativ în interiorul termenului stabilit de art. 17 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ, din momentul aflării despre dreptul încălcat.

Mai mult decât atât, instanța de apel neîntemeiat a concluzionat că o perioadă îndelungată nu a activat în cadrul organelor afacerilor interne, iar acest fapt denotă că a cunoscut despre ordinul de concediere însă nu l-a contestat în termen, și nici nu a argumentat neprezentarea sa la serviciu pe parcursul acestui interval de timp.

Aceasta deoarece, la serviciu nu s-a prezentat din motivul suspendării sale din exercitarea atribuțiilor de serviciu în conformitate cu art. 76 lit. g) din Codul Muncii, cât și art. 45 al Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului.

Astfel, deși a fost înlăturat de la exercitarea obligațiilor de serviciu, ulterior nu a fost informat despre faptul că poate să-și continue activitatea în Biroul poliției rutiere a Comisariatului de poliție Anenii Noi.

La 25 septembrie 2015, Inspectoratul General de Poliție al MAI al RM a depus referință la recursul declarat, prin care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia, solicitând respingerea lui ca fiind inadmisibil.

La fel a indicat că Curtea de Apel Chișinău în decizia din 16 iunie 2015, a dat o apreciere corectă circumstanțelor de fapt ale cauzei în raport cu normele de drept aplicate, dat fiind faptul că Cucu Valeriu a depus acțiunea cu omiterea termenului de prescripție stabilit de lege pe când argumentele recurentului sunt declarative

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Cucu Valeriu este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Cucu Valeriu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Cucu Valeriu asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Cucu Valeriu ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Cucu Valeriu se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva